

ἀγιοβήμι τό, Πόντ. (᾽Οφ.) ἀιβήμ' Πόντ. (᾽Οφ.)
ἀιβδήμ' Πόντ. (Σούριμ.) ἀιβδήμ' Πόντ. (Ριζ.) ἀιβδήμ'
Πόντ. (᾽Οφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγιο-βήμα.

Τὸ ἅγιον βήμα τοῦ ναοῦ ἔνθ' ἄν.: Ὁ πομπᾶς ἐσῆβεν
ἀπέσ' ὅς σ' ἀιβδήμ' (ὁ ἱερεὺς εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ
βήματος) ᾽Οφ.

ἀγιοβότανο τό, ἀμάρι. ἀιβότανο Μεγίστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγιος καὶ βοτάνι.

Τὸ φυτὸν ἀψίνθιον τὸ θαμνώδες (artemisia arbores-
cens) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). Συνών.
ἀψιθιά.

***ἄγιο-Γαλιλαίας** ὁ, Γενικ. τ' ἄε-Γαλιλαία Πόντ.
(Ἀμισ. κ. ἄ.)

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. ἄγιος καὶ τοῦ ὄν. *Γαλι-
λαίας.

Ἡ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (ὠνομάσθη οὕτω ἐκ παρετυμ-
πρὸς τὴν λ. Γαλιλαία, ἣ ὁποία ἀκούεται ἐν τῇ κατὰ τὸν
ὀρθρον τῆς ἐορτῆς ἀναγινωσκομένη εὐαγγελικῇ περικοπῇ
εἰς τὴν φρ. «οἱ ἔνδεκα μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν
Γαλιλαίαν»). Πβ. καὶ Γαλιλαία.

ἀγιογδυτάκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγιογδυτής.

Παῖς κλέπτῃς: Ὡ, τ' ἀγιογδυτάκι, καὶ ἂν ἀφίγη τίποτα
μέσ' ὅς τὸ σπῖτι, μόνον τὰ κονβαλεῖ καὶ τὰ τρώει μὲ τοοὶ
φίλοι δου!

ἀγιογδυτής ὁ, πολλαχ. ἀγιογδυτής Σύμ. ἀγιο-
γδυτής Κύπρ. ἀγιογδυτής Σάμ. κ. ἄ. ἀγιογδυτής Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) Θηλ. ἀγιογδυτά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγιος καὶ τοῦ ρ. γδύνω.

1) Ὁ τὰ ἅγια κλέπτων, ἱερόσυλος πολλαχ.: Εἶν' ἕνας
ἀγιογδυτής ποῦ κοιτάζει νὰ πάρῃ τῆς Παναγῆς τὰ μάτια
'Αθῆν. β) Ἀρπαξ, ἐπιτήδειος κλέπτῃς πολλαχ.: Νά
'ξερεις τί ἀγιογδυτής εἶν' αὐτός! Αὐτοὶ ἦτανε κλέφτες, ἀγιο-
γδυτές! γ) Ὁ διὰ περιποιήσεων καὶ κολακειῶν κατορ-
θῶντων νὰ ἀποσπάσῃ παρὰ τινος προᾶγμα τι Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.): Εἶδ' ἀγιογδυτά 'ναι 'φτή, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἄμα
νοιώσῃ πῶς ἔχεις τίποτα, δὲν ἡσυχάζει ὥσπου νὰ σ' τὸ πάρῃ.

2) Μεταφ. τοκογλύφος Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.) 3)
Φαῦλος, κάκιστος ἄνθρωπος Νάξ. κ. ἄ.

ἀγιογκόρφι τό, ἀμάρι. ἀγιογκόρφι Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγιος καὶ τοῦ οὐσ. γκόρφι, περὶ οὗ
ιδ. γκόλφι.

Ἄγιον ἐγκόλιον, ἥτοι μικρὰ εἰκὼν ἢ θήκη περιέ-
χουσα ἱερὰ ἀντικείμενα, ὡς ἅγιον λείψανον, τεμάχιον
τιμίου ξύλου κττ., φερομένη συνήθως ἐπὶ τοῦ στήθους ὡς
προφυλακτήριον ἀπὸ παντὸς κακοῦ, περιάπτων: Ἄσμ.

Μὰ τ' ἀγιογκόρφι ποῦ βαστῶ, μὰ τὸ χαμαῖλί μου,
μὰ τὴν Κωσταντινούπολι, Κώστα μου, μὴ φοβᾶσαι.

Συνών. ἀγιοκόρωνο 1, φυλαχτό.

ἀγιογραφία ἡ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγιογράφος.

Ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφίζειν ἁγίους καὶ γενικώτερον
θρησκευτικὰς εἰκόνας.

ἀγιογραφίζω Κέρκ. κ. ἄ. — ΑΜανούσ. Τραγοῦδ. 2,80
ἀγιογραφίζον Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) Μετοχ. ἡγο-
γραφισμένος ΣΖαμπελ. Ἄσμ. δημοτ. 739.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγιογράφω. Ὁ μεταπλασμός κατὰ τὸ
συνών. ζωγραφίζω.

Παριστάνω πρόσωπον ἢ πράγμα δι' εἰκόνας. ἀπεικο-
νίζω, ζωγραφίζω ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μάιδι τὴν πέτρα πιλικούν μάιδι τὴ γῇ τουρνέουν
μάιδι τοῦ Χάρου τὸν σκαμνὶ καὶ αὐτὸ ἀγιογραφίζον
(μάιδι = μήτε. Μοιρολ.) Αἰτωλ. Ἀκαρναν.

Κάθεται βασιλόπουλλο καὶ μῆλο ἀγιογραφίζει
ΑΜανούσ. ἔνθ' ἄν.

Εἰς τὸ παννὶ γραμμένον καὶ ὅς τὸ ξυλόχτενό μου,
'ς τὴ μῆτι τοῦ σαγίτας μου σ' ἔχω ἡγογραφισμένο
ΣΖαμπελ. ἔνθ' ἄν.

Τοὺς ὠραιότατους ναοὺς τοὺς ἀγιογραφισμένους
Κρήτ. Πβ. ἀγιογράφω, ζωγραφίζω.

ἀγιογράφισμα τό, ΑΜανούσ. Τραγοῦδ. 2,80.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγιογράφω.

Ἡ δι' εἰκόνας παράστασις προσώπου ἢ πράγματος,
ζωγράφισμα: Ἄσμ.

Κάθεται βασιλόπουλλο καὶ μῆλο ἀγιογραφίζει,
ἀπάνω ὅς τ' ἀγιογράφισμα ἢ ἀγάπη τοῦ ἐνθυμήθη

ἀγιογράφος ὁ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγιος καὶ τοῦ ρ. γράφω κατ' ἐπίδρα-
σιν τοῦ ζωγράφος.

Ὁ ἐν εἰκόνι παριστῶν ἅγιον ἢ θεῖον πρόσωπον.

ἀγιογράφτος ἐπίθ. Κέρκ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄγιος καὶ γραφτός.

Ζωγραφιστὸς καὶ ἐπομένως ὠραίος: Ἄσμ.

Καμαροφρύδι ἀγιογράφο καὶ γαῖταροπλεγμένο.

ἀγιογράφω Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάμ.) Μετοχ.
ἀγιογραμμένος Κεφαλλ. Λευκ. ἀγιογραμμένους Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγιος καὶ τοῦ ρ. γράφω.

Ζωγραφίζω ἁγίους: Ἐγὼ ζωγραφίζω, δὲν ἀγιογράφω
Καλάμ. Ὁ ζωγράφος μοῦ ἀγιογράφε τὴν ἀγία - Βαρβάρα
Κεφαλλ. Εἶν' ὁμορφα ἀγιογραμμένο τὸ κόνισμα αὐτόθ.
|| Ἄσμ.

Παναῖά μ' ἀγιογραμμένη | καὶ κουβαροτυλιγμένη
φύλα μι καὶ μὲ καὶ τὰ πιδιά μου!
(εὐχή) Αἰτωλ.

Νά 'ν' ἡ κασσέλλα κάρην καὶ ἀπέξ' ἀγιογραμμένη
Λευκ. Πβ. ἀγιογραφίζω.

Ἀγιοδημητριάρις ὁ, ἀμάρι. Ἀγιοδ'μητριάρις
Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ὄν. ἄγι-Δημήτρις.

Ὁ μὴν Ὀκτώβριος (ὠνομάσθη οὕτω διὰ τὴν ἐορτὴν
τοῦ ἁγίου Δημητρίου τὴν τελουμένην κατὰ τὴν 26ην ἡμέ-
ραν αὐτοῦ). Συνών. ιδ. ἐν λ. Ἀγιοδημητριάτης.

ἀγιοζούμι τό, Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ.)
Στερελλ. (Ἀμφ.) κ. ἄ.

